אי אמרת בשלמא רבי מאיר לחומרא היינו

דקתני עד שישהא עד דשהי דיליה ₪ כדי

אכילת פרם אלא אי אמרת ר' מאיר לקולא

וחכ"א אם שהה מיבעי ליה אלא לאו ש"מ ר'

מאיר לחומרא ש"מ אמר רבנאי אמר שמואל

"בחלבים ובנבילה עד שישהא מתחלה ועד

סוף בכדי אכילת פרס אוכלים ממאים יו שקצים

ורמשים ומשקין אפילו כל היום כולו בכדי

אכילת פרם מאי קאמר אמר רב פפא הכי

קאמר אפילו כל היום כולו והוא שאכל כזית מ

בכדי אכילת פרם מיתיבי 6-כל האוכליז מצטרפין לפסול הגוייה בכחצי פרס מאי לאו

דאכליה לחצי פרם בכדי אכילת פרם לא דאכל

כזית כזית בכדי אכילת פרם מיתיבי כל

האוכלין מצמרפין לפסול את הגוייה ח בכחצי

פרם בכדי אכילת פרם כיצד אכל וחזר ואכל

אם יש מתחלת אכילה ראשונה ועד סוף

אכילה אחרונה כדי אכילת פרם מצמרפיז יותר

מכאן אין מצמרפין לא יו התירו (6) לאכול פחות מכשיעור לירד ולמבול ירד ומבל ועלה

והשלימו מצמרף התירו זו לה לעוברה לאכול

פחות מכשיעור מפני הסכנה יכל המשקין

אכילת פרם כיצד שתה וחזר ושתה אם יש

מתחלת שתיה ראשונה ועד סוף שתיה אחרונה

כדי אכילת פרם מצמרפין יותר מכאן אין

מצמרפין 🕫 הותרו לה למגע ממא מת להניק

בנה ובנה מהור קתני מיהת אם יש מתחלת

אכילה ראשונה ועד סוף אכילה יו בכדי אכילת

פרם מצמרף תיובתא דרבנאי תיובתא אמר

מר לא התירו לו 🕫 יו לאכול פחות מכשיעור

לירד ולטבול מאי קאמר אמר רב יהודה

הכי קאמר האכל פחות מכשיעור לא התירו

לו לירד ולטבול שאם ירד וטבל ועלה והשלימו

מצמרף ואתי למימר אהני לי מבילה קמייתא

ואין יודע שאין מבילה אלא באחרונה קתני

התירו לה לעוברה לאכול פחות מכשיעור

מפני הסכנה מפני הסכנה אפילו מובא נמי

תיכול אמר רב פפא הכי קתני יו יותרו לה

לעוברה פחות מכשיעור אפילו מובא מפני

מצמרפין לפסול את הגוייה ברביעית בכד

יש ב ג מיי פ"ד מהלי טומאת אוכלין הלי ג ופ"ח מהלי אבות הטומאה הלכה יא: ב ד מיי פ"ח מהלי אבות

הטומאה הלי יא:

אוכלין הל' ד: בב ו מיי' פ"ח מהל' שאר אבות

הטומאה הלכה יב:

הטומחה הנכה יב: בג ז ח מיי׳ פ"י מהל' טומאת אוכלין הל' ה:

רבינו גרשום

כר': כשאין מתכוין בכדרכה דפטורה כגון שנפל מן הגג ונתקע. והשתא קא בעי לתרוצה

, דלא כתיב בהו אשה שכבת. והשתא מתרצו להו עשו גומר

כמערה כולהו מעריות לפטורה:

סליק פירקא אמרו לו שנים אכלת חלב. כזית

אכל כו׳ מביא אשם תלוי. דספק

. הוא הואיל ומכחיש זה את זה ובהא עדות אשה נאמנת דמרבי

לא אכלור פטור: אבל שורק מישתק לחד מיחייב קרבן וכ״ש כי שתיק לתרי דמיחייב קרבן והאי ממציעתא מצינן למידק ולא איצטריך למימר רישא:

והאי ממציעתא מצינן למידק והאי ממציעתא מצינן למידק ולא איצטריך למימר רישא: ואלא דקא מכחיש להו. ברישא

י ואפי' הכי מביא חטאת ומני ר

מאיר דאמר הכחשה כו': אבל

רישא הא מן מצעתא שמעינן מינה: לעולם דלא קא מכחיש

ליה. ^{ל)}כדקתני במציעתא פטור: דת״ר או הודע אליו. היה יכול

לומר או הודע לו והיה משמע הודע לו שהודיעוהו אחרים מאי

מביא חטאת: עד אומר

קמד:, ו) (מכשירין פ"ו מ"ו), 1) [נדה נה:ן, ה) וע"בן, ט) ווע"ש ים' ד"ה טמח וכו'], י) [וע"ע ז' חולין לד: ד"ה והשלישי

פחות: (ב) שם התירו לה למגע טמח: (ג) שם וכי תיחה לה איתכשר בטיפה המלוכלכת וכו' שלא הניח: (ד) שם מעיין הוא דהא תגן חלג אשר הו' שלא לרלון חלב מוג משה וכיו שנת ודרנו וחדב בהמנה: (10 רש"י דים אטעות בהמנה: (10 רש"י דים אטעות לידה מחלב מדים ולחדב מחלב מחלב: (11 רש"ח הם אינם שבה לו אינם בה חדב: (10 רש"ח אלא אמר בורי על בי הדד: (10 רש"ח אלא אמר בורי על לו ניתא ליה טהור. דיב צייל דצייל אלא טהור. דיב צייל דצייל אלא טהור ויקי"ל:

לעזי רש"י

לפסול הגוייה בכחצי פרס. אם אכל אוכלין טמאין, אע"ג שאין אוכל מטמא אדם במגע, אי אמל מינייהו חלי פרס, דהיינו שני בילים,

שימה מקובצת אוכלין בכדי אכילת: כן אוכלין ממאין ומשקין טמאים אפילו: ג] כזית. ס"א כזית כזית שבו בכדי: ז] הגוייה בכדי אכילת פרס ה״נ מאי בכדי אכילת פרס כזית כזית ולאו דאכליה חצי פרס ת״ש מטמא בין לרצון בין שלא לרצון שלא לרצון מאי היא דלא ניחא ליה כו': ידן טון עי' בחדושין: עון בטיפה המלוכלכת ע"פ הדד וכי תימא רבא לא סבר לה כו'. כלומר דאין אנו צריכים לומר דמתכשר בטיפה המלוכלכת דלעולם מקום החלב מעיין הוא וכ״ש דניחא טפי דמטמא לתנור

נאכלו. הגהות הב"ח (א) גם' לא התירו לו לאוכל קייטור"א [קייטור"א]. מוגלה, נוזל מוגלתי. מוסף רש"י בנוי

> והתניא כו' אלמא ש"מ דלאו מעיין הוא. תוס': יון סרוחה והריעי טהורין מכלום דמעת: יתן מִטְמָאִין אלא: יען מאכילת חלב איטמי אות מ' נמחק: קן ולא

מחייב היינו דקאמרי ליה רבנן לעולם אינו חייב ביותר מכדי אכילת פרס אלא עד שתהא שהיית אכילתן כשיעור פרס: אלא אי אמרם ר' בינתיים ורבנן בעו לאחמורי מאי עד

שישהא הכי מיבעי להו למימר אם שהה כדי אכילת פרם חייב ומשמע אע"ג דהפסיק: בחלבים ובנבילה. אכל שני חלאי זיתי חלב או נבלה: אוכלין טמאין. שיעורן לפסול את הגוף בחלי פרס: ומשקיו עמאיו. פוסלין את הגוף ברביעית: אפילו כל היום כולו. שהה באכילת חלי פרס ובלבד שיאכל כל זית וזית שבו בכדי שהיית אכילת פרס: לא החירו לאוכל פחוח מכשיעור לירד ולטבול. הואיל ואינו לריך לטבילה ולקמן מפרש מאי איכפת ליה: **הסירו לה כו'**. מפרש לקמן: למגע טמה מת. לחשה שנגעה בטמח מת: סיובחה דרבנחי. דאמר כל זית וזית כו': איטמי (ה) מחלב. דבשלמה ממגע שנגע בה לה מיטמא בנה שהיא שנגעה בטמא מת הויא ראשונה ואין אדם וכלים ש מטמאין אלא מאב הטומאה אלא יש מחלב איטמי דהאוכל כחלי פרס אוכלין טמאין נפסל גופו: וכי סימא לה הימכשר. החי חלב ולחו טמח הוח דחלב אין בו תורת משקה דמשקה הבא לאוכל כאוכל דמי במסכת שבת בפרק חבית שנשברה (דף קמד:) הלכך הכשר: הה היתכשר בעיפה המלוכלכת על פי הדד. כלומר בטפה שפי הדד מלוכלך בו דההיא ודאי מכשר לשאר החלב היולא דרך שם מכטר נטנו היונה לחכילת מינוק: שינה בחקיפה חחם. בכח: לפומיה דינוקה דמלה הלב. הלכך אי אפשר שלא תהא טיפה מלוכלכת על 🛈 הדד: ועוד. חלב לאו תורת אוכל ם [או משקה] אית ליה דאחד ממעייני האשה הוא כרוקה וכמימי רגליה דאמרינן לקמן ידמטמאין טומאה חמורה בכל שהוא שהוא כאחד מאבריה: בין לרצון. של חינוק בין שלא לרצון שאינו רוצה להניק וקחני מטמא ואי הוה ליה חורת אוכל אמאי מטמא שלא לרצון הא לא איתכשר הכשר מעליא דרומיא דכי יתן בעינן דניחא ליה: גליון אמר רכא שסי סשובום כדבר כו'. כלומר רואין אנו שפעמים אין תינוק יונק בכח ומניח טיפה מלוכלכת על פי הדד: ועוד מהום חלב מעיין הוא. והרי הוא כאחד מאבריה ויטמא בלא הכשר כרוקה: שלא לרצון. מאי היא דלא ניחא ליה לחינוק הרי לא יחרשר החלד דנויתה החלוכלכה נו"ת הדד דשלא לרצון התינוק יצאת דדומיא דכי יתן בעינן וקתני מיטמא אף על גב דלא הוכשר אלמא מעיין הוא ואמאי בנה טהור: אלא אמר רבא כו'. אלא מקום חלב לאו מקום מעיין הוא ולריך הכשר אבל לא ניחא (ח) ליה טהור דהא לא איתכשר ומהשתא יכול לתרולי לה בשלא לרלון. ע"כ הגליון: **כשיעור**. רביעית ואם אוכל הוא חלי פרס ספק

א"א כשלמא ר' מאיר לחומרא. דאפילו ביותר מכדי אכילת פרס התירו דעוברה דאכוד פחות מכשיעור מפני הסבנה. ואם תאמר אפילו בלא סכנה נמי כדאמרינן (טהרות פ"ב מ"ג) והשלישי מכל בנויד הדמע וכן פרק קמא דחולין (דף ב:) ⁽¹⁾ קאמר טמא **מאיר לקולא.** קאמר דאפילו בכדי אכילת פרס לא מצטרף אם הפסיק בחולין מאי למימרא ואף על גב שחולין טמאין יבו ווייל הכא מיירי

לענין לחכול תרומה חחר כך חבל בלח לאכול תרומה אפילו כשיעור נמי יואס תאמר מאי פריך מפני הסכנה אפילו טובא נמי ויש לומר דזימנין שאין לה כי אם תרומה: ביון דינק לה מחלב איממי ליה מחלב בו'. המ איתכשרת בטיפה חלוכלכת על פי הדד שאותה טיפה אין סופה שיניהנה התינוה והוא משקה ואם תאמר והא אמר פרק כל שעה (פסחים דף לג:) מכי סחט לה בצר שיעוריה ופירש הר"י לעניו הכשר דפחות מכשיעור לא מקבל הכשר והכא בפה התינוק אין חלב כבילה ויש לומר דמדרבנן לא בעי כבילה והתם היינו דאורייתא: בבה אמאי מהור. כיון דינק מחלב איטמי ליה מחלב ונפסל

בכותה אמילו בכדרכה דפטור כשאין מתכיין בעריות דפטור מהכיין דאמינ והיכ נמי אין וחיינו עשו מתכיין באמה והכי נמי אין מתכיין דאמה והכי נמי אין מתכיין דאמה והכי נמי אין ישן כדרכה בשפחה פטור בישן אחד ניעור ואחד ישן ישן פטור: אחד ניעור ואחד ישן ישן פטור מצמא בשפחה דפטור משל ג כדרכה בשפחה בטור בעירות אין מתכיין כל אה היי אלא בדרכה חייב בעריות אין מתכיין כדאמרן וישן אבל מתכיין שלא בדרכה חייב בעריות אין מתכיין כדאמרן וישן אבל מדרכה חייב בעריות דלא מתיב בוריות אישה שכבה דלא מתיב בהוי אשה שכבה בחיים בח גופו מטומאת גוייה ים: אמר רבא שתי תשובות בדבר כו' ועוד מקום חלב מעיין הוא. והא הוא"ר ובחלו שוה או הוו הוא הוא"ר והא הוא"ר והוא הוא רובה עדרות אשה נאמנת דמרכי או הדע אליו מ"מ: עד אחד אומר אכל והוא אומר לא אכלתי. אומר בכן הבר שצריך כפרה על עצמו בדבר שצריך כפרה שהם הכא דבר של בכן הביא לה בנותר אהם כי מביא לה ולדבן שהם הכא דליכא אלא עד שאם היציאורו בדבר שחייב מיתה אם מכחישן הוא לא ביב מיתה לא בכל מדות ואע"ג אכור לא יביאהו לא אלא פטור הוא שוה שוה שוה שות של אל אכלתי אינו מכחישן הא אכלתי שות מודה אמר לא אכלתי שות מותן שימיל לומר כן כשאמר אלא מודר ואמר לא מלדי מותר אלא מודר ומודר פטור מקרבן שאם ידבר ואמר לא אכלתי שות אל א בלתי פטור מקרבן בשאמי דבו לא הלתי מונה אבל אומר מודים הוא לא אבלתי מודה אבל האבלתי שות שלה שהתקבן השאם ידבר לא הוא אבלתי שות אל אבלתי מודר. אבל שהיא אבלתי מודר אבל שהיא מודר ומודר שיחוד אבל שהיא אבל אומר ביצור אבל שהתקבן השאמר שהתקבן המחקבן המחקבות המחקבות המחקבות המחקבות המחקבות המא המחקבות המא המחקבות המא המחקבות המאחר המחקבות המאחר המחקבות המאחר המחקבות המאחר המחקבות המאחר המחקבות המאחר המחקבות המחקבות המחקבות המחקבות המחקבות המחקבות המחקבות המחקבות המאחר המחקבות המחקבות המחקבות המחקבות המחקבות המאחר המחקבות המחקבות המחקבות המאחר המא

וכיון שמעיין הוא ידו ומטמא כרוקה אין כס הדד שמשום שמיוחד לחינוק ליהוי אוכל וניטל שם משקה מיניה דאתי למימר דאינו מעיין ואינו מטמא בזבה כרוקה ואם כן למה לריך הכשר והשתא טעי רבא וסבר דכיון שהוא מו מעוגל ויולא כרוק חשיב מעיין אף על גב דאינו חוזר ונבלע כיו ומנלו לרבא דמעיין הוא דתנא חלב האשה מטמח לרצון ושלח לרצון ח״כ משקה הוא מן התורה ומעיין הוי כזבה דאי לאו מעיין הוא לא הוה מטמא כ״א לרצון כמו חלב הבהמה ואע"ג דחמור מחלב הבהמה לענין דם מגפתה כדאיתא בסיפא דההיא משנה מ"מ אי לאו מעיין הוא לא הוה מטמא שלא לרצון שיטת הר"י אבל רש"י פירש מקום חלב מעיין הוא ולאו תורת אוכל אית ליה דאחד ממעייני אשה הוא כרוקה ומימי רגליה דאמר לקמן דמטמאין טומאה חמורה בכל שהוא כמו ה' מאבריה וקשה שהרי הכא מיירי בטמא מת ואין לו מעיינות ותו מאי קאמר כאחד מאבריה והלא נדה עלמה אינה מטמאה לאבריה ותו דרוקה ומימי רגליה לריכי קרא ולא אתו מהאי סברא לכן נראה כמו שפירשתי יח:

הסכנה קתני התירו (0 למגע ממא מת להניק את בנה ובנה מהור אמאי מהור כיון דיינק יו חלב איממי ליה מחלב וכי תימא לא איתכשר 🌣 ים נתכשר במיפה מלוכלכת על פי הדד אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה [שינק] בתקיפה אחת לא הניח מיפה מלוכלכת על פי הדד אמר רבא שתי תשובות בדבר חדא דקחזינא לפומיה דינוקא דמלא חלב ועוד מקום חלב מעיין יש הוא יי דקתני החלב האשה מממא בין לרצון ובין שלא לרצון בחמה אינה מממא אלא לרצון מאי לאו שלא לרצון לא ניחא ליה וקתני ממָמא אלא אמר רבא היינו מעמא דבנה מהור ירו די ידספק ינק כשיעור וספק לא ינק ואם תמצא לומר ינק ספק ינקו באכילת פרם מפק ינקו ביותר מכדי אכילת פרם ולרבא מקום חלב מעיין הוא ולא צריך הכשר והתנן ייז יי האשה שנמף יחלב מדדיה ונפל לאויר תנור תנור ממא וקשיא לן במאי איתכשר ואמר רבי יוחנן במיפה ייו מלוכלכת ע"פ הדד וכי תימא רבא לא סבר לה כר' יוחנן והתניא ייונמצאת אתה אומר תשעה משקין יבווב הזיעה וליחה סרוחה יו וריעי מהורין מכולם דמעת עינו ודם מגפתו

דמעיין הוא לא מטמא בכל שהוא דהא היא גופה לא מטמיא במגע דראשונה היא הלכך אין לחלבה אלא טומאת שאר משקין: האשה שנטף חלבה כו'. כשהיא נדה. ואי מעיין הוא הא מיטמא בכל שהוא כאחד מאבריה והכשר למה ליה: וכי שימא כו' והסניא. בהדיא דלאו מעיין הוא: ליחה סרוחה. קייטור"א בלע"ז:

תוספות והוא שאבל בוית בבדי אבילת פרם. פי שאכל כל זים חים שבחלי פרס בכדי אכילת פרס אע"פ ששהה בין זים חים ולא אמרי חלי פרס דפסול
גוייה היו כסים אלב וגבילה להצטרך לאכול כל החלי פרס בחוך אכילת פרס: בופני החבבה. ואפי לקיש דחלי שיעור מותר מן החורה מדרכנן
מיהו אסור ובמקום הסכנה החירו: ועוד סקום הצב מעיין הוא. מכאן למשקין שיש חורת מעיין עליהם מכשירין אפי שלא לרטן ואפי באין מאדם טהור דהא
בחלב אשה טהורה מיירי מחני דומיא דחלב בהמה דבטמאה מאי איריא שיש עליו תורת מעיין כל משקין מנאץ מבשרין כדחנן בטהרות וטעמא מחוך שמטמא
בחלב אשה טהורה מיירי מחני דומיא דחלה לרטון מיהו נראה דוקא טמאין הבאין מגוף אבל משקין שנטמאו בשרך דינן כמשקין טהורין:

הודע ליו שאריך שתהא הודעה הודע אליו שצריך שתהא הודעה אליו כלומר שצריך שיזכר אליו כשהזכירורה אבל אם מכחישו פטור: ואמרינן התם בסיפרא יכול אפי אין מכחישו אלא שותן כשיאמר לו עד אחד אבל

יפלן והשלישי נאכל בנויד אות " אתכשה אלא כחנים או נויר במת או ישראל ברגל וי"ל: גם גוייה. וכ"ת לא אתכשר אע"ג דחלב משקה נמקק כס טמאין הן דאין מוחדר אטומאה אלא כחנים או נויר במת או ישראל ברגל וי"ל: גם גוייה. וכ"ת לא אתכשר אע"ג דחלב משקה מנמקה בא לאוכל הואיל שהוא מיתה ליכוך לכך צריך הכשר והא אתכשר בטימה הכלוכלכת ומשני בתקום אחת כלומר שניקה בכח ולא נשאר שום טימה מלוכלכת. חוס: זמ הוא. גליון ונראה דמריך (הכא) והכין מוקל מיקים הוא בוב רובה שיש להם מעיינות רס"ד דחלב היט יו ווצא כמו רוך וכיון דהור מעיין ליכא לשנוי כדמשני רב נחמן שינין בתקיפה והוי אוכל דודאי כיון לה מעיינות רס"ד אוכל דודקי" בנה אמאי טהור: כסן אין סברא שמשום תיכה הדד נמחק: מט שהוא מתעגל ויוצא אות ו' נמחק: דהוי מעיין לא ישה שוב אוכל והקי"ל בנה אמאי טהור: כסן אין סברא שמשום חיכה הדד נמחק: מט שהוא מתעגל ויוצא אות ו' נמחק: מו ווכלע מצא לה לרבא דמעיין הוא דתנן חלב: מסן ערי בחדושין:

לא ינק כשיעור וטהור דהאי חלב אע"ג